

Cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu

Ce controverse a produs acest subiect în trecut! Însă care adevăr al Sfintei Scripturi nu a fost făcut o pricină de bătălii teologice și eclesiastice? Dumnezeirea lui Hristos, nașterea Lui din fecioară, moartea Lui ispășitoare, cea de-a doua venire a Lui; justificarea credincioșilor, sfințirea lor, siguranța lor; biserica, organizarea ei, slujitorii ei, disciplina ei; botezul, cina Domnului, și o listă de alte adevăruri prețioase poate fi menționată. Totuși, controversele care s-au agitat deasupra lor nu au închis gurile slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu; atunci, de ce să evităm întrebarea tulburătoare a cunoștinței mai dinainte a lui Dumnezeu, pentru că, negreșit, sunt unii care ne vor acuza de ațâțarea dezbinării? Ceilalți să se lupte dacă vor, datoria noastră este să mărturisim pe măsura luminii ce ne-a fost dată.

Sunt două lucruri privitoare la cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu față de care mulți sunt ignoranți: *înțelesul* termenului și *domeniul* scriptural al aplicării acestuia. Pentru că această ignoranță este atât de răspândită, le este ușor predicatorilor și învățătorilor să răspândească perversiuni ale acestui subiect, chiar și față de poporul lui Dumnezeu. Există o singură metodă de apărare împotriva erorii, și aceasta este de a fi întărit în credință; și pentru aceasta, trebuie să existe studiu făcut cu sârguință cu rugăciune, și o acceptare în supunere a altoiului Cuvântului lui Dumnezeu. Numai apoi suntem protejați împotriva atacurilor celor care ne asaltează. Sunt unii, astăzi, care folosesc greșit chiar acest adevăr pentru a discredita și nega suveranitatea absolută a lui Dumnezeu în mântuirea păcătoșilor. Pe cât de mult repudiază criticii inspirația Divină a Scripturilor; și evoluționiștii, lucrarea lui Dumnezeu în creație; la fel pervertesc și unii pseudo-învățători ai Bibliei cunoștința Lui mai dinainte pentru a lăsa deoparte alegerea Lui necondiționată pentru viață veșnică.

Când este prezentat solemnul și binecuvântatul subiect al Divinei hotărâri mai dinainte, când este propovăduită alegerea eternă a lui Dumnezeu a anumitor oameni pentru a fi asemenea chipului Fiului Său, Dușmanul trimite pe cineva care să susțină că alegerea este bazată pe cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu, și această "cunoștință mai dinainte este interpretată a însemna că Dumnezeu a văzut mai dinainte că anumiți oameni vor fi mai influențabili decât alții, că aceștia vor răspunde mai ușor la îndemnul Duhului, și că datorită faptului că Dumnezeu a știut că ei vor crede, ca urmare i-a predestinat la mântuire. Dar o asemenea afirmație este complet greșită. Ea repudiază adevărul depravării totale, pentru că susține că există ceva bun în unii oameni. Îndepărtează independența lui Dumnezeu, pentru că face ca hotărârile Lui să se bazeze pe ceea ce El descoperă în creatură. Întoarce lucrurile complet de-a-ndoaselea, căci în a spune că Dumnezeu a văzut mai dinainte că anumiți păcătoși vor crede în Hristos, și datorită acestui lucru, i-a predestinat mântuirii, se află chiar opusul adevărului. Scriptura afirmă că Dumnezeu, în înalta Sa suveranitate, a rânduit anumite persoane pentru a fi beneficiari ai favorurilor Sale care fac deosebire (Fapte 13:48), și drept urmare El a hotărât să le acorde darul credinței. Teologia falsă face cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu cu privire la credința noastră *cauza* alegerii pentru mântuire; pe când, alegerea pe care o face Dumnezeu este *cauza*, iar credința noastră în Hristos este *efectul*.

Înainte să mergem mai departe cu discuția noastră despre această temă înțelegem greșit, haideți să ne oprim puțin și să definim niște termeni. Ce înseamnă "cunoștința mai dinainte?" "A ști în avans, este răspunsul imediat al multora. Dar nu trebuie să ne grăbim să

sărim la concluzii, și nici să mergem la dicționar ca fiind ultima curte de apel, pentru că nu este vorba de etimologia termenului în discuție. Ceea ce este nevoie este să aflăm cum este cuvântul *folosit* în Scriptură. Modul în care Duhul Sfânt folosește o expresie definește întotdeauna înțelesul și scopul acesteia. Responsabilitatea atâtor confuzii și erori este purtată de lipsa de aplicare a acestei simple reguli. Atât de mulți oameni presupun că știu deja semnificația unui anumit cuvânt folosit în Scriptură, și apoi sunt prea neglijenți pentru a-și *testa* presupunerile cu ajutorul unei concordanțe. Haideți să amplificăm acest subiect.

Luați cuvântul "carne. Înțelesul său pare atât de evident încât mulți ar considera ca fiind o pierdere de timp să caute variatele lui conexiuni (sau înțelesuri) în Scriptură. Se presupune precipitat că acest cuvânt este sinonim cu trupul fizic, și nu se face nici o cercetare. Dar, de fapt, "carne în Scriptură include frecvent de departe mai mult decât ceea ce este corporal; tot ceea ce cuprinde termenul poate fi stabilit numai printr-o comparație diligentă a *fiecărei* apariții a acestuia și printr-un studiu al fiecărui context în parte. Luați cuvântul "lume. Majoritatea cititorilor Bibliei își imaginează acest cuvânt ca fiind echivalentul rasei umane, și prin urmare, multe pasaje în care este găsit termenul sunt interpretate greșit. Luați cuvântul "nemurire. Cu siguranță acesta nu necesită nici o cercetare! Cu siguranță se referă la indestructibilitatea sufletului. O, cititorul meu, este o prostie să faci presupuneri asupra lucrurilor care privesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cititorul s-ar deranja să examineze cu atenție fiecare pasaj în care se găsesc "muritor și "nemuritor, se va observa că aceste cuvinte nu se aplică niciodată sufletului, ci întotdeauna trupului.

Acum ceea ce s-a spus despre "carne, "lume, "nemurire, se aplică în aceeași măsură termenilor "a cunoaște și "a cunoaște mai dinainte. În loc să ne imaginăm că aceste cuvinte semnifică nimic mai mult decât o simplă cunoaștere, pasajele diferite în care apar trebuie cântărite cu atenție. Expresia "a cunoaște mai dinainte nu este găsită în Vechiul Testament. Dar "a cunoaște apare frecvent. Când termenul este folosit cu privire la Dumnezeu, de multe ori semnifică *a privi cu plăcere*, adică denotă *nu doar* cunoaștere ci și *afecțiune* pentru obiectul în cauză. "Te cunosc pe nume! (Exod 33:17). "V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc (Deut. 9:24). "Mai bine înainte ca să te fi întocmit în pântecul mamei tale, te cunoșteam (Ieremia 1:5). "Au pus împărați fără porunca Mea, și căpetenii fără știrea Mea (Osea 8:4). "Eu v-am ales (lit.: cunoscut¹) numai pe voi dintre toate familiile pământului (Amos 3:2). În aceste pasaje "cunoscut semnifică fie *iubit* fie *ales*.

De asemenea, cuvântul "cunoaște este folosit frecvent în Noul Testament cu același sens ca în Vechiul Testament. "Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut (Matei 7:23). "Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine (Ioan 10:14). "Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu (1 Corinteni 8:3). "Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui (2 Timotei 2:19).

Expresia "cunoștința mai dinainte așa cum este folosită în Noul Testament este mai puțin ambiguă decât forma ei mai simplă "a cunoaște. Dacă este studiat cu atenție fiecare pasaj în care apare, se va descoperi că întrebarea dacă această expresie face vreodată referire doar la cunoștința evenimentelor viitoare este zadarnică. În fapt "cunoștința mai dinainte nu este *niciodată* folosită în Scriptură cu referire la evenimente sau fapte; întotdeauna face referire la *persoane*. Despre persoane se spune că Dumnezeu "i-a cunoscut mai dinainte, nu despre faptele acelor persoane. Pentru a demonstra acest lucru vom cita fiecare pasaj unde se găsește această expresie.

Prima apariție este în Fapte 2:23. Acolo citim, "pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul Hotărât și după știința² mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege. Dacă ne uităm cu atenția la cuvintele acestui verset vom vedea că apostolul nu vorbea despre cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu cu privire la *actul* răstignirii, ci la *Persoana* crucificată: "Omul (Hristos) acesta dat în mâinile voastre, etc.

A doua apariție este în Romani 8:29,30. "Căci pe *aceia* pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și Hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Și pe *aceia* pe care i-a Hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe *aceia* pe care i-a chemat[...]. Cântăriți bine pronumele folosite aici. Nu este vorba de *ce* a cunoscut El mai dinainte, ci *pe cine* a cunoscut. Nu este vorba de predarea voinței lor, nici de credința inimilor lor ci de însăși persoanele în cauză..

"Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte (Rom. 11:2). Încă o dată referința clară este la persoane, și numai la persoane.

Ultima menționare este în 1 Petru 1:2: "aleși...după cunoștința³ mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl. *Cine* sunt aleși după cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl? Versetul anterior ne spune: referința este la "străini, împrăștiați adică Diaspora, evreii credincioși împrăștiați. Așa că, și aici referire se face la persoane, și nu la faptele lor văzute mai dinainte.

În lumina acestor pasaje (și altele nu mai sunt) *ce bază scripturală* au cei care spun că Dumnezeu "a cunoscut mai dinainte faptele anumitor persoane, și anume pocăința și credința lor, și datorită acestora i-a ales pentru mântuire? Răspunsul este, Nici Una. Scriptura *niciodată* nu vorbește de pocăință și credință ca fiind dinainte cunoscute sau dinainte știute de Dumnezeu. Negreșit, El a *știut* din eternitate că anumite persoane se vor pocăi și crede, totuși acestea nu sunt lucrurile la care se referă Scriptura ca fiind *obiectul* "cunoștinței mai dinainte a lui Dumnezeu. Cuvântul se referă constant la *persoanele* cunoscute mai dinainte; atunci haideți să ținem "dreptarul învățăturilor sănătoase (2 Tim. 1:13).

Un alt lucru asupra căruia dorim să atragem o atenție sporită este acela că primele două pasaje citate mai sus arată clar și învață implicit că "cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu *nu este cauzativă*, și că în loc de acest lucru, există altceva, este precedată de ceva, și acel ceva este propriul Său *sfat suveran*. Hristos a fost "dat în mâinile voastre, după (1) sfatul Hotărât și după (2) știința mai dinainte a lui Dumnezeu (Fapte 2:23). "Sfatul, sau hotărârea Sa, a fost baza științei Lui mai dinainte. La fel este și în Romani 8:29. Acel verset începe prin cuvântul "căci, ceea ce ne spune să ne uităm în urmă la ceea ce este imediat precedent. Atunci, ce spune versetul anterior? Aceasta, "toate lucrurile lucrează împreună spre binele . . . celor ce sunt chemați după planul Său. De aceea cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu se *bazează pe scopul sau sfatul Său* (vezi Ps. 2:7).

Dumnezeu cunoaște mai dinainte ceea ce va fi deoarece El a *hotărât* ce va fi. De aceea este o inversare a ordinii Scripturii, ca și când ai pune carul înaintea calului, să afirmi că Dumnezeu alege pentru că el cunoaște mai dinainte oamenii. Adevărul este că, El "cunoaște mai dinainte pentru că El a *ales*. Acest lucru scoate baza sau cauza alegerii în afara creaturii, și o pune în voia suverană a lui Dumnezeu. Dumnezeu Și-a propus să aleagă un anumit popor, nu pentru ceva bun în ei sau de la ei, fie ceva actual fie ceva văzut mai dinainte, ci numai datorită plăcerii Lui. *De ce* i-a ales pe cei pe care i-a ales, nu știm, și putem să spunem doar, "Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale! Adevărul

clar din Romani 8:29 este că Dumnezeu, înainte de întemeierea lumii, a rânduit anumiți păcătoși și i-a ales pentru mântuire (2 Tes. 2:13). Acest lucru este clar din cuvintele cu care se încheie versetul: "i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său etc. Dumnezeu nu i-a predestinat pe aceia pe care El îi cunoștea mai dinainte că erau "asemenea chipului Fiului Său, ci, din contră, pe aceia pe care El i-a "cunoscut mai dinainte i-a predestinat să fie asemenea. Asemănarea lor cu Hristos nu este cauza, ci efectul cunoștinței mai dinainte și predestinării lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu a ales nici un păcătos pentru că a văzut mai dinainte faptul că acesta va crede în Isus, pentru simplul, dar suficientul motiv că *nici* un păcătos nu crede vreodată până nu îi dă Dumnezeu credință; la fel cum nici un om nu vede până când nu îi dă Dumnezeu vedere. Vederea este darul lui Dumnezeu, a vedea este consecința folosirii de către mine a darului Său. La fel credința este darul lui Dumnezeu (Efeseni. 1:8,9), a crede este consecința folosirii de către mine a darului Său. Dacă ar fi fost adevărat că Dumnezeu a ales anumiți oameni ca să fie mântuiți *pentru că* la vremea potrivită ei vor crede, atunci a crede ar fi un act *meritoriu*, și în acea circumstanță păcătosul salvat *ar* avea o bază pentru "laudă de sine, pe care Scriptura o neagă în mod absolut: Efeseni 2:9.

Cu siguranță Cuvântul lui Dumnezeu învață destul de clar că "a crede nu este un act meritoriu. El afirmă că cei credincioși sunt un popor "care crezuseră *prin har* (Fapte 18:27). Dacă ei au crezut " *prin har*, a crede nu este deloc un lucru meritoriu, și dacă nu este meritoriu, nu poate fi baza sau cauza care l-a făcut pe Dumnezeu să-i aleagă. Nu; alegerea lui Dumnezeu nu pornește de la ceva ce este în noi, sau ceva de la noi, ci numai din propria Lui plăcere suverană. Încă o dată, în Romani 11:5, citim despre o "rămășiță datorită unei alegeri, prin har. Iată, destul de clar; alegerea însăși este *prin har*, și harul este o favoare *nemeritată*, ceva pentru care noi nu am avut *nici o pretenție* asupra lui Dumnezeu sub nici o formă.

Astfel se pare că este un lucru important ca noi să avem vederi clare și scripturale ale "cunoștinței mai dinainte a lui Dumnezeu. Concepțiile eronate despre ea conduc în mod inevitabil la gânduri care nu-l aduc onoare. Ideea la modă cu privire la cunoștința Divină mai dinainte este într-un tot neadecvată. Dumnezeu nu numai că a știut sfârșitul încă de la început, ci l-a și plănuit, aranjat, predestinat totul încă de la început. Și, cum cauza provoacă efectul, la fel scopul lui Dumnezeu este fundamentul preștiinței Sale. Dacă cititorul este un creștin adevărat, el este așa pentru că Dumnezeu l-a ales în Hristos înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4), și a ales nu pentru că El a văzut mai dinainte că tu *vei* crede, ci doar pentru că l-a făcut plăcere să aleagă: te-a ales în ciuda necredinței tale firești. Așa stând lucrurile, toată gloria și slava aparțin numai Lui. Nu ai nici un temei pentru a-ți asuma vreun credit. Tu ai "crezut *prin har* (Fp. 18:27), și aceasta, pentru că însăși alegerea ta a fost "prin har (Rom. 11:5).

1. Din versiunea revizuită GBV a Bibliei.
2. În limba greacă " *prognosis* ; tradus alteori în Noul Testament ca și "cunoștința mai dinainte.
3. GBV
4. GBV

Traducerea: numaiharul.org